

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗΑ ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Α'.
Ο Ίουλιανός
στην Λυδία

Λών... 18...

Πολυαγαπημένη μου,
γλυκειά μου αγάπη,

Ἡ ὥρα εἶνε 6... Ἐξω βραδυάζει... Δὲν ἔχω παρὰ λίγες ὥρες πούφθασα στὴν Λυδία. Ἡ καρδιά μου εἶνε πολλὴ βαρειά. Πλάι στὸ ξησπιτόριο τοῦ ξενοδοχείου οἱ πελάται τρῶνε κ' ἐγὼ κλεισμένος στὸ δωμάτιό μου σοῦ γράφω.

Ταξείδεψα γιὰ νὰ ρθῶ ἐδῶ κ' ἀφῆσα πίσω τὴν καρδιά μου. Πῶς νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα; Τί θὰ γίνω;

Ἀγαπημένη μου, ἀγάπη μου, ἀγάπη μου, εἶνε ἀλήθεια, λοιπόν, πῶς ἔχωρίσαμε, ἐμεῖς πούχαμε ὀρκισθεῖ νὰ μὴ χωριστοῦμε ποτέ; Ἐχωρίσαμε, ἐμεῖς πὺ ἀγαπιόμαστε ἀκόμα τόσο πολὺ;

Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω.

Μοῦ φαίνεται ὅσν ὄνειρο.

Ἐνα κακὸ ὄνειρο, ἕνας ἐφιάλτης τοῦ ἔρωτός μας.

Κι' ὅμως νὰ πὺ τὰ σκέπτομαι ὅλα. Ἐχωρίσαμε! Ἐχωρίσαμε καὶ σὺ, ναὶ σοῦ, μοῦ τὸ ζήτησες αὐτό. Σὺ θέλησες νὰ θυσιαστῆς γιὰ μὰ ἄλλη.

Διάβασες τὸ γράμμα τοῦ πατέρα μου πὺ μοῦγραφε νὰ πάω στὴν Μασσαλία νὰ ἀρραβωνισθῶ μὲ μὴν ἄλλη καὶ δὲν ἐδίστασες. Ἐσφίξες τὴν καρδιά σου, τὴν μεγάλη σου καρδιά καὶ μοῦπες:

— Πήγαινε, Ίουλιανέ!...

Ἄλλὰ ὄχι, ὄχι!... Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. Προτιμῶ νὰ πεθάνω καλύτερα.

Τώρα πὺ βρίσκομαι μακριὰ σου, τώρα ἐννοῶ τι ἔκαμα. Τώρα νοιώθω πῶς μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σ' ἀφήσω, νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σένα.

Θυμοῦμαι τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας καὶ μοῦ ραγίζε-ται ἡ καρδιά.

Ἐνῶ ἔφευγα πρὸς τὴν πόρτα, ἔπεσες μὲ λυγμούς στὴν ἀγκάλῃ τοῦ συζύγου σου.

Τί νὰ σκέφθηκε γι' αὐτό;

Ἐποφιάστηκε τὸ μυστικό μας;

Δὲν ἔξρω τί συνέβη, ὅπωςδήποτε ἀκουσέ με, ἀκουσέ με μὲ προ-σοχή καὶ λυπήσου με. Σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Σὲ λατρεύω. Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσω μακριὰ σου. Σφίγγω τὶς ἐπιστολές σου στὸ στήθος μου καὶ κλαίω. Ναί, κλαίω...

Γιατί νὰ φύγω;

Γιατί νὰ σ' ἀφήσω;

Πῶς ἐπεβλήθη τὸ λογικὸ στὴν καρδιά μου;

Πρὸς Θεοῦ! ἀγάπη μου, Λυδία, γράψε μου, γράψε μου ἀμέσως πῶς ὅλα αὐτὰ εἶνε ὄνειρο, πῶς θὰ ξαναἰδωθοῦμε, πῶς δὲν θὰ χωριστοῦμε ποτέ...

Γιατί ν' ἀνακαλύψης τὸ γράμμα ἐκεῖνο τοῦ πατέρα μου; Γιατί νὰ μὴ τὸ κάψω;

Πὺ βρήκες τὴν δύναμη νὰ μὲ συμβουλέψης νὰ φύγω; Μ' ἀπέ-λησες πῶς ἂν δὲν τὸ κάμω, θὰ σὲ χάσω γιὰ πάντα κ' ἐγὼ τὸ πί-στεψα κ' ἔφυγα.

Ἦταν μὰ τρέλλα!

Μοῦ ὑποσχέθηκες πῶς θὰ μείνης καλὴ μου φίλῃ ἂν σ' ἀκούγα. Καὶ σ' ἀκουσα κ' ἔφυγα. Αὐτὸ ἦταν μεγάλῃ θυσία ἐκ μέρους μου.

Δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτε παραπάνω. Ἐλέησέ με. Γράψε μου νὰ ξανάρθω.

Ναί, νὰ ξανάρθω!...

Σκέψου πόσο θάμαστε εὐτυχισμένοι! Θὰ κλαίμε καὶ θὰ γελάμε ἀπὸ τὴν χαρὰ μας. Καὶ ποτέ πειὰ δὲν θὰ ξαναχωρίσουμε.

Γράψε μου, μὰ λέξι, μὰ μονάχα λέξι καὶ φτάνει. Σὲ ἱκετεύω, Λυδία. Γονατίζω μπροστὰ σου. Μὴ ζητᾶς περισσότερα ἀπὸ μένα. Ἐλεος! Φτάνει ὡς ἐδῶ. Γράψε μου, σπλαχνίσου με, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα. Σὲ λατρεύω περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ.

Ἐλεος!...

Ἡ ζωὴ μου γιὰ σένα.

Ίουλιανός

Β'.

Ἡ Λυδία στὸν Ίουλιανό.

18... Παρίσι...

Φτωχέ μου φίλε,

Σφίξες τὴν καρδιά σου!

Τὴν λέξι πὺ μοῦ ζητᾶς δὲν θὰ μπορέσω νὰ σοῦ τὴν γράψω. Τὸ πρῶτο βῆμα ἔγινε. Θάρρος... Θὰ πονέσουμε, μὰ θὰ φτάσουμε ὡς τὸ τέλος. Νομίζεις πῶς ἐγὼ δὲν ὑποφέρω; Δὲν μοῦ σπαράχτηκε ἐμ-να ἡ καρδιά; Πρέπει ὅμως νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ θέλη-μα τοῦ πατέρα σου. Ἡ ζωὴ ἔχει φορικτὲς ἀξιώσεις. Ἐθυσίασα τὴν εὐτυχία μου γιὰ τὴν δικὴ σου εὐτυχία. Λησμόνησε λοιπόν. Μὴ μὲ βασανίζεις περισσότε-ρο...

Σκέψου ἐξᾶλλου λι-γάκι, φτωχέ μου φίλε.

Ἐσαι εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Ἐγὼ ἔχω φτά-σει στὰ τριάντα. Μετὰ δέκα χρόνια σὺ θὰ-σαι ἀκόμα νέος. Ἐγὼ θάμαι πειὰ στὴν ἡλι-κία πὺ ὁ ἔξως καθι-στᾶ μὰ γυναίκα γε-λοία στὰ μάτια τοῦ κόσμου.

Ἐξᾶλλου δὲν εἶ-μαι ἐλευθέρη.

Ἀνήκω στὴν οἰκο-γένειά μου, στὴν κοι-νωνία...

Ἀνήκω στὸν ἄν-τρα μου.

Σ' ἀγαπῶ, ἀλλὰ τὸν σέβομαι.

Μὴ σοῦ φαίνεται περίεργο αὐτό.

Ἐτσι εἰμαστεπλα-σιμένες ἐμεῖς ἡ γυ-ναῖκες. Ἀγαπᾶμε ἕνα τρίτον, μὰ δὲν παύ-ομε νὰ σεβόμαστε καὶ ἐκεῖνον στὸν ὀ-

Ἐπεσες μὲ λυγμούς στὴν ἀγκάλῃ τοῦ συζύγου σου.

ποιον άνηκουμε.

Δέν θά εγατελείπα, λοιπόν, κατ' ούδένα λόγον τόν σύζυγόν μου, άν και σ' αγαπώ τρελλά. Θά ήταν μαυρή άχαριστία έκ μέρους μου, νά διασύρω την ύπόληψή του. Τι θά έλεγε ή κοινωνία άν εγατελείπα έξαφνα τόν πατέρα του παιδιού μου ;

Σφιγγώ λοιπόν την καρδιά μου κι' άκούω τι μου λέει ή λογική. Πονώ,μά ύποτάσσομαι πού μοίρα. Σπαράσσομαι,μά σιωπώ και ύπομένω...

Ξέρω καλά πώς ό σύζυγός μου δέν μ' αγαπάει όσο μ' αγαπάς σύ. Ξέρω όμως επίσης ότι άν τόν εγατελείπα θά επέθαινε από την λύπη του και τόν έξευτελισμόν !

Αυτές είνε αί ύποχρεώσεις μιάς συζύγου κι' όταν άκόμη αγαπάει ένα τρίτον.

"Αν μου ζητούσε ό σύζυγός μου νά θυσιάσω γι' αυτόν την ζωή μου,θά τό έκανα πρόθυμα,θά τό έκανα όμως με τή σκέψη μου σέ σένα. Θά είμαι σ' αυτόν άφοσιωμένη ώς την τελευταία μου πνοή.

Θά θυμούμαι όμως έμένα μέχρι τόν τελευταίον παλμό τής καρδιάς μου.

Νοιώθω τυφείς γιατί έδωσα σ' άλλον την καρδιά μου πού άγηκε σ' αυτόν. Έλπίζω όμως νά γιατρευτώ μιά ήμέρα, όταν δέν θάμαστε πια παρά δύο φίλοι.

"Ες άλλου εγώ είμαι πλουσία και σύ φτωχός. Και ούτε εγώ είμαι από τις γυναίκες πού τολμοϋν νά ένισχύσουν χρηματικώς εκείνους πού αγαποϋν, ούτε και σύ από κείνους πού μοροϋν νά δεχθούν από μιά γυναίκα τίποτε πλέον του έρωτός της.

Σύ έχεις ανάγκη νά δημιουργήσης μιά θέα στην κοινωνία. Νά γίνης ύλικώς άνεξάρτητος...

Γιατί νά σ' έμποδίσω,με μιά καταστρεπτική άγάπη !

"Έχεις άκόμη, φίλε μου, ύποχρεώσεις στην οικογένειά σου. "Αν γυρίσης όπίσω, άν δέν πάς στην Μασσαλία, άν δέν άκούσης τόν πατέρα σου τι θά συμβή ; Πόσα δυστυχήματα ;

Και σύ, σύ πού τόσο σ' αγαπώ θά καταστραφής.

"Όχι, δέν τό θέλω αυτό.

Μιά γυναίκα πού αγαπά πρέπει νά ξέρη και νά θυσιάζεται.

Σού έκαμε έντύπωση ή άπόφασίς μου αυτή; Νόμισες πώς δέν σ' αγαπώ;

"Αν ήξερες, φτωχέ μου φίλε, πόσο ύπέφερα γιά νά κάμω θάρρος νά σου τό πώ, πόσο έκλαψα, πόσες νύχτες άγρυπνησα !

Θυμάσαι ; Είμαστε σπίτι σου, όταν σου τό έδηλώσα οητως φεύγοντας : — «Θέλω νά ύποφέρω γιά την εύτυχία σου !»

Τώρα τό πάν έγινε. Αγαπημένο μου 'Ιουλιανέ, θάρρος! Μην ζητάς τ' άδύνατα.

Δέν πρέπει νά γυρίσης πίσω.

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ !

Γιά τό καλό σου.

Γιά την εύτυχία σου.

"Υγίαινε, φίλε μου. Γράφε μου συχνά. Γράφε μου τούς πόνους σου και τις χαρές σου. Και γνώριζε πώς ότι κι' άν σου συμβή θά βρής πάντα σέ μένα μιά καρδιά πού σε λατρεύει...

Χαίρε Λυδία

Ο 'Ιουλιανός στην Λυδία

Λυδία,
Δέν μ' αγαπάς !
Ποτέ δέν μ' αγάπησες.
"Αν μ' αγαπούσες δέν θά μου έγραφες ποτέ μιά τέτοια έπιστολή. Θέσ μου πώς μοροεις και μου λέγεις νά τρέξω κοντά σέ μιάν άλλη; Δέν σπαράζεται ή καρδιά σου ; Δέν φεύγει ό νοός σου ;
Μου γράφεις ότι θυσιάζομαι γιά νά μου προσφέρης μιά έκδόυλευσι. Πώς σφιγγεις την καρδιά σου χάριν της εύτυχίας μου. "Εστω λοιπόν. "Αφού τό θέλεις, άς γίνη τό θέλημά μου. Φεύγω !
Φεύγω συντετριμένος. Φεύγω με σπαραγμένη την καρδιά. Πηγαίνω νά πω όλόκληρο τό ποτήρι των πικριών. Πηγαίνο εκεί πού με σπρώχνεις σύ ή ίδια ... Υγίαινε...

Ο 'Ιουλιανός στη Λυδία

Πολυαγαπημένη μου,
Συγχωρήσε με γιά την έπιστολή πού σούγραψα. Σ' αγαπώ τόσο πού μερικές στιγμές δέν ξέρω τι νά κάνω. "Επρεπε νά έχω νοιώσει τι ύπόφερες, γράφοντάς μου όσα μου έγραψες. "Επρεπε νά έχω καταλάβει όλη την οδύνη πού σέ σπάραιε την ώρα εκείνη. Μά πές μου, γιά τό Θεό, ότι ύπόβαλες τόν έαυτό σου σέ μιά σκληρή θυσία, πές μου ότι μ' αγαπάς πάντα, πές μου ότι ή καρδιά σου δέν έχει καμμιά σχέση με όσα σου ύπαγορεύει ή λογική, ή καρδιά σου πού

κάθε στιγμή σου λέει νά με φωνάζεις κοντά σου.
"Αλλοίμονο, είμαι πολύ δυστυχισμένος.

Δέ θά σέ δω πιά. Θά φτάσω στην Μασσαλία, θά με παρουσιάσουν σέ μιά οικογένεια πού δέν την ξέρω, σέ μιά νέα πού ποτέ μου δέν την είδα, σέ μιά νέα πού εινε άδύνατο νά μ' αγαπά και πού μοροει ν' αγαπά κάποιον άλλο ! Και όμως αυτή τη νέα θέλουν νά την κάνουν γυναίκα μου ! Με ποιό δικαίωμα μέλλω νά κάνω τη διπλή αυτή άτιμία, νά χωριστώ από σένα, την πολυαγαπημένη μου, και νά ένωθώ μ' αυτή, την άγνωστη. "Ετσι τουλάχιστον άποφάσισαν γι' αυτήν οι συγγενείς της, άλλα ή καρδιά της θά παραδεχθεί την άλλοκοτη αυτή άπόφαση ; "Αν γίνης αυτό, δέ θάμαι τότε εγώ γι' αυτήν, ότι εινε σήμερα γιά σένα ό σύζυγός σου ; Δέν αγαπώ αυτή την νέα κι' ούτε ποτέ θά την αγαπήσω. Αυτό μου λέει ή καρδιά μου από τώρα.

Τη λυπάμαι μάλιστα. Τη λυπάμαι και θά τη συμπαθοϋσα άν έρχοταν και μου έλεγε: «Σέ παρακαλώ, μη με πάρεις ! "Ω, τι εύτυχής πού θά ήμουνα τότε ! Τότε τό σφάλμα δέ θά είταν δικό μου, τότε θά με άφηγες νά ξαναγυρίσω κοντά σου. Δέν είν' έτσι ; Αυτή εινε ή τελευταία μου έλπίδα.

"Αν όμως αυτή, ύποκρίπτοντας στην οικογένειά της, όπως εγώ ύποκρίπτω στην άνάγκη, γίνεις γυναίκα μου και με άπατήσης μετά τό γάμο, τότε ή Κοινωνία θά μου δώσει πρόθυμη τό δικαίωμα νά την τιμωρήσω.

Τι άδικία πού εινε αυτή !

Πόσο στ' αλήθεια οι κοινωνικοί νόμοι εινε παράδοξοι !

Τι μου έκανε τό δυστυχισμένο αυτό πλάσμα γιά νά τού καταστρέψω όλα τά όνειρα της ζωής του.

Κι' όμως ποιάς ξέρει άν αού τη στιγμή δέ μιλάει με περιέργεια με κάποια φίλη της γιά τό μνηστήρα της; πού έρχεται από τό Παρίσι ! Ποιάς ξέρει σέ τι όνειροπολήσεις νά παραδίδεται μη ξέροντας τη δυστυχία πού την περιμένει !

Βλέπεις λοιπόν, Λυδία, ότι όχι μόνο γιά μένα, άλλα και γιά την εύτυχία τού φτωχού αυτού κοριτσιού, πρέπει νά με φωνάζεις πάλι κοντά σου.

"Εγώ γράφω αυτά, άκούω γύρω μου, άπάνω στό βαπόρι, τούς επιβάτες πού κουβεντιάζουν γιά άσημαντα πράγματα, ένώ άλλοι κομπούνται ή παίζουν χαρτιά. Πόσο εύτυχησμένοι πρέπει νάμαι άν ή εύτυχία βρίσκεται στην άνασθησία.

Λυδία, περιμένο νά με φωνάξης πάλι κοντά σου ! Λυδία, δέν μπορώ πιά νά ύποφέρω μιά τέτοια άγωνία. Θά περιμένο με την άπάντησή σου την πρόσκλησή μου στην αγαπημένη σου άγκαλιά.

Σέ φίλω
'Ιουλιανός

Η Λυδία στον 'Ιουλιανό

Παρίσιοι, τή. . . 18 ...

— Φίλε μου, σέ συγχώρησα γιά τό γράμμα σου πούν άκόμα μου ζητήσεις συγγώμη. Νομίζεις αλήθεια, ότι ό-

ταν άποφάσισα νά σ' άπομακρύνω από κοντά μου, δέν είχα παρασκευαστεί γιά κάθε αντίδραση δική σου και — γιαι νά τό κρύβω: — δική μου. Νομίζεις, πώς δέν είμουν έτοιμος ν' άκούσω όλα τά παρόια μιάς αγάπης πληγωμένης.

Τι θά είταν ή αγάπη σου άν δέν έθύμωνες, τι θά είταν ή δική μου άν δέν έσυχωρούσα ;

"Όσο τό δεύτερο γράμμα σου μου έκανε καλό. "Υπομονή, φίλε μου, ύπομονή γιά λίγον καιρό άκόμα και θά δεις ότι ή δικαιομασία αυτή εινε εύκολότερη από όσο νομίζεις.

"Η καρδιά μας έχει τις μεταμορφώσεις της, μεταμορφώσεις άναγκαίες, άναπόφευκτες. "Ο κόσμος γύρω μας εινε γεμάτος θλίψεις, σαν τη δική μας,κι' άκόμη μεγαλειότερες. "Υπάρχουν, όμολογώ, λόγοι σ' αυτό τό χωρισμό μας πού μοροϋν νά προκαλέσουν την άπελπισία. "Η ζωή όμως εινε συντομότερη από όσον φαίνεται και πρέπει οι άνθρωποι νά εινε κάπως θετικοί γιά νά ζούν όποσδήποτε εύτυχησμένοι. Δες γύρω σου τούς γονείς σου, δηλαδή τό παρελθόν σου τη γυναίκα σου,δηλαδή τό παρόν και τά παιδιά σου δηλαδή τό μέλλον. Πίστεψέ με ότι μιά μονάχη ιδέα πρέπει νά σε κατέχει. Πώς νά τούς κάνεις όλους αυτούς εύτυχείς.Και όμη τό κατορθώσης αυτό, τότε ή ζωή θά εινε γλυκειά γιά σένα. Όσα ύπολειπεται καν τώρα τη χαρά και την άνακούφιση πού βρίσκει κανείς μέσ' στην οικογένεια.

Ναι, σ' αγαπούσα κι' έπρεπε νά σ' αγαπώ πολύ, γιά νά κάμω ό,τι έκαμα.

Σκέψου, λοιπόν, πού ψύχραμα, φίλε μου.

"Όλες ή πληγές της καρδιάς και ή πειό βαθειές γιατρεύονται από τόν χρόνο.

Θά λησμονήσης.

(Ακολουθεί)

... Σέ μιά νέα πού ποτέ μου δέν την είδα ...

Λυδία, 8 τό βράδυ